

vraćanja

Ahneta bučko

ZACETAK PESME

Začet je u ovom trenu
jedan stih.

Prolaze geni
neizrečenih misli i snova
i radaju stih
iz ničeg i gluvoog
u sanjano i nežno.

Začet je u večnosti
jedan stih
za trenutak jednog grča
s leve strane u grudima
kad gubi se relacija
od ničeg do nečeg.

Između tih tačaka
te dve noći
začet je jedan stih
u večnosti za trenutak.

VRAĆANJA

I

Vraćamo se pesmi
kad tuga u praznoj duši
s pisanstvom druguje,
vraćamo se kroz samoću
i nespokoj noći.

Vraćamo se pesmi
kad se pogase svetla
i skinu maske
s nasmejanim lica,
kad pred ogledalom
gospodstvo kune mo. Pa kočijaš i seljaci
bar jednom dnevno
za sebe postajemo.

Vraćamo se pesmi
kao molitvi i večernjoj službi
varajući sebe i druge
da je upravo naš stih
formula života i sna.

POSLE CVETANJA

Kad bih imala
još jedno srce
zakopala bih ga u zemlju
da vidim kakav će iz njega
rogoz procvetati.
Čuvala bih ga od crva
dok ne bi postalo zemlja
i videla bih šta će
kad dode vreme
kad će iz mog srca
cvetovi ili gorke trave
cvetati.

Kad bih imala
još jedno srce
ne bih mu dala ništa da voli
izuzev cveta i rogoza
i zemlje u kojoj
sve zemlja postaje.

Kad bih imala još
jedno srce-zemlju
zakopala bih ga
u korenje drveća
u kojem bi cvetala zemlja
i videla bih šta će
posle cvetanja.

X

Mirišu ljubičice
kao moje ruke
što su ih donele
zbog neispunjeneželja.
Nudim samoj sebi
šoljicu crne kafe
bez izvol'tea
i »priyatno«.
i ubedujem svetlo
da samoča nije strašna
ako čovek veruje.

A ja nisam svetlost,
— žena sam,
i mrzim ovaj svet
kad me žali,
mrzim ljubičice koje sama kupujem,
mrzim šoljicu crne kafe
koju nudim samoj sebi
bez izvol'tea
i »hvala«.

Preveo s rusinskog M. Ramač

nema te

joakim čapko

PEŠKE

Na crnom platnu
bele mrlje
blede
i dani skriveni
zbijeni u kutu
gde zaborav
tebe i mene
bezuspešno briše.

Volim ovaj mir
ne trezan
od alkohol-Sunca.
Iznutra i spolja
kad se budim
od strašnog sna.
Ne slave mi
armade nijednu pobedu
izuzev na Livadi-frontu.

Sad sam čist
prirodan i fin
bez benzina
i Tebe,
bez svada i televizije,
sa venom zemlje
kanalom mutnim
čutim.

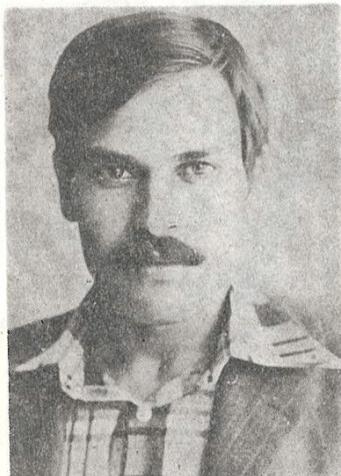
NEMA TE

Zena ti
i sin
nose šlajer
tvoje
crne neveste
i plaču.

I tebi je već fino!
I svejedno
da li je na putu ponovo
benzin,
ili dan,
ili jesen!

Vuče te sin
za rukav...

Preveo sa rusinskog Mihal Ramač

AHNETA BUČKO rođena je 1951. u Miškovićima kod Vukovara. Apsolvirala je ruski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Radi kao novinar u rusinskoj redakciji Radio-Novog Sada. Objavila je knjige pesama *Prozor je odskrinut*, 1973., i *Ptiča u tami*, 1977., »Ruske slovo«, Novi Sad.

JOAKIM ČAPKO rođen je 1951. u Đurđevu, gde i danas živi. Završio je školu za kvalifikovane radnike. Objavio je na rusinskom knjige poezije *Okom u oku*, 1972. i *Zovi me Jesen*, 1976. »Ruske slovo«, Novi Sad.

BELA ČORBA (CSORBA BÉLA) rođen je 1950. u Temerinu. Radi kao profesor književnosti u Novom Sadu. Objavio je zbirku pesama *Strategija (Strategia)*, »Forum«, Novi Sad 1980.

MAGDOLNA DANJI (DANYI MAGDOLNA) rođena je 1950. u Paliću. Glavni i odgovorni urednik novosadskog časopisa »Uj Symposium«. Objavila je zbirku pesama *Tannočisto (Sötéttiszta)* »Forum«, Novi Sad 1978.

gospodinu B. Č.

bela čorba

HER MARTINOVIC

ohne antwort gospodine carski i kraljevski matematičaru
već sam te sasvim zaboravio
otkad su neki od njih izdimili (da tako kažemo)
poput komenjusovih alhemičara
znaš i sam

nekim drugima je samo voda bila preteška
iskrsnuvši na naborano smrznutim
ili usijanim železnim pločama die zukunft-zukunft
raspunkle staklene

baja brod osijek lembert beč budim
markirani kečevi poistovećivanja
pogureno porebarke
vodeći računa o svakom trenutku
(mémoires philosophiques ou la nature
devoilée)
na ovom suluđom falkenštajnskom diržablu
od tada neprestano
sečka za duvan vršilica struktura državnog aparata
masonska loža doušnika
kakva zamisao ništa drugo no samozavaravanje
jalovo bivstvovanje u budućem vremenu
gde jedna samouništavajuća mašinerija
ohne antwort gospodine carski i kraljevski matematičaru

GOSPODINU B. Č.

Recite, dragi prijatelju, šta Vas toliko jako muči?
Šta tišti Vašu dušu dok izležavajući se lenjo na mlakom čaršavu,
pišete da su pukotine na Vašem telu nepopravljive, i da se
odbačene molitve množe poput gnojnih čireva?
I da su SLIKE, ODAVDE, NIŠTAVNE. (Podvukao — ja.)
I parbole.
Batine i batinanja, muške rime, krute rime, kurve i trice.
Naravno, pesnikovo je neotuđivo pravo da besni, štaviše,
ponekad dobro dođe i izvesni pesimizam u interesu bolje probave.
U interesu bolje probave! (Vidi: odabrani pesimizmi.)
Sve je to prihvaćeno, štaviše, dozvoljeno! Osim toga, sumnjam
da je pravi pesnik onaj kojem bar malkice beznađe ne suši kičmu,
o čemu se možemo uveriti prelistavajući preslavnu istoriju naše
/književnosti.

Ujedno, shvatićemo da je dobro čuvati se preterivanja. Pozija je
/sveta, ali destruktivna sila.
Slična suluđom, koji, nakon što mu se proredi srž u glavi,
spreman je da se obesi o sopstveni konop. Da nije vezan u čvor.
Slažete se, verovatno, što se tiče pozitivne prirode ovog
/odbrambenog mehanizma.
Pa čuvajte se, prijatelju, štedite nerve! Priznajte, ovo
bitisanje ipak ima svoje čari! Ne shvatam, zbog čega verujete da
da je otuđeno i tako dalje i slična opšta mesta. Neka ostane među
/nama, ali zar ne bi bilo
bolje da konsolidujete Vaš nesredeni ljubavni život ... Možda biste
/se tada pomirili i sa nama
i sa svetom. Jer čemu pisati ovakve stvari: DOSTA MI JE VAŠIH
SVINJACA, UOKVIRENOG BIVSTVOVANJA, MARLJIVOGL
TOVLJENJA PESME, biste
/li nam mogli kazati?

Kažite već jednom šta Vas opet muči?

S mađarskog preveo
Arpad Vicko

o tome

magdolna danji

MESEČEV KARDIOGRAM

Pogureno svetli njegovo lepo lice.
Kako da mu odolim!

Zračenje njegovo probija mi čelo.
I sama postajem iverasta.

Zatura me pod plaštom svojim.
Ogleda se u meni.

O TOME

O tome da su dari dugi,
kad ruke ne trpe ništa ispred sebe.
Ne mogu ih umiriti ni male, lukave stvari.
Stešjen u nekom čošku, drhti čitav svet.

U KOJOJ PRIČA HERBERTU SVOJ SAN

Da ti ispričam: noćas sam čitala
do zore i brojeći minute čekala
da se otvori pekara, znaš i sam, iščekivanje
toplog bureka pod upaljenom lampom
i zaspati s njegovim ukusom u ustima.

Kao da sam na neku završnu reč stigla,
i kao da sam tačno u zakazano vreme upravo tamo
gde bih trebala da budem. U nepoznatoj sobi
nepoznati spavač, odnekud, ipak, nekako poznat.
U lošim filmovima iznenađi se tako zločinac
kad mu predoče dokaze njegovog nedela.

Ostani tu. Možemo govoriti o nečem drugom.
Dodirnem te, ništa se ne mcnja.
Bacam grudve, zviždućem.

U KOJOJ HERBERTU ČITA IZ DLANA

Sto puta će ti se zavrjeti glava dok konačno podeš,
i lutačeš sve u krug poput ptica nad praznim koritom
jezera. U najvećoj žezi mučićeće žed
i peščana prašina. Bićeš često žrtva opsene
i dok bi ti se pokazala kontura stabla, ili bilo čega, promaja
će te ponovo odneti, tresnuti o zemlju, i ponovo postaviti na noge.

O VIDLJIVIM STVARIMA NAŠIM

Sve što ovde vidiš, ništa nije moje.
Nit ima načina da ti osim sebe
bito što poklonim. I sam primećuješ
koliko je tegoban svaki pokret
u ovom prozračnom prostoru, koliko je potrebljeno
truda da rukama zagrejem poneki predmet,
i s koje udaljenosti njegova svetlost dopire do tebe,
pomešana s dimom i peskom.

S mađarskog preveo
Arpad Vicko